

Oproep

Oproep onder de deelnemers aan Trek 2002, daar ikzelf weinig tijd had, heb ik geen enkele foto, lees herinnering in die vorm, aan Trek 2002, het zou mij plezieren mochten er onder de deelnemers mensen zijn die mij enkele dubbels van hun genomen foto's – sfeerbeelden van in de kazerne alsook van tijdens de ritten en de avondactiviteiten – zouden willen overmaken als blijvende herinnering.

dank Marc

Van Acker Marc – Bruggestraat 281 8730 Oedelem – Beernem

Dankwoord vanwege de organisator aan alle deelnemers

Als organisator van Trek 2002 wens ik alle deelnemers te danken vooreerst voor hun deelname en het alzo in de VVR gestelde vertrouwen, daarnaast voor de voorbeeldige manier van deelname. Het milieu waarin we ons bevonden – lees kazerne – boezemde enkelen schrik in; ik denk onterecht wat achteraf gebleken is. Gastvrijheid en openheid van de Krijgsmacht naar de Natie toe, zijn begrippen die hoog in het vaandel staan van de hedendaagse Krijgsmacht.

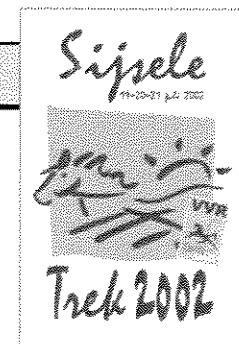
Ikzelf stond verwonderd van de discipline ten toon gespreid door alle deelnemers, zelfs rond twee à drie uur in de nacht, of is dit reeds morgen; van zaterdag op zondag was het voor mij niet moeilijk om mij te houden aan de afspraken met de militaire overheid inzake sluitingsuur van de bar, ook de opkuis van het terrein op zondag verliep rimpeloos. **Dank om zoveel medewerking en op naar Trek 2003!**

Relaas van een vroeg gedane belofte

Als kersvers lid (sinds 2000) begon de Trek 2002 voor mij reeds in juli 2001 – Trek 2001, drie mooie dagen waren de aanleiding om eerst voorzichtig, later meer concreet, te durven opperen dat een Trek 2002 weleens zou kunnen georganiseerd worden in Sijsele. Stap voor stap werd de militaire basis door mij vertrouwd gemaakt met wat we kunnen noemen "het paardenjargon". Daar deze basis reeds gastheer was voor een jaarlijks motortreffen en een jaarlijks oldtimertreffen, zag ik het als een te realiseren taak om de militaire chefs langzaam maar zeker positief te overtuigen voor de ontvangst van een driedaags paardentreffen. Paarden zijn echter geen motoren – brullen ze wel af en toe, eens stilstaan doen ze toch heel wat minder, het zijn ook geen oldtimers; daarnaast is een eendaagse organisatie ook wel iets of wat minder complex dan een driedaagse maar waar een wil is is nog altijd een weg. Militairen warm maken voor paarden, dit moest en zou lukken. Uiteindelijk werden de nodige concessies aangevraagd en verkregen, zelfs een niet voorziene overplaatsing van Sijsele naar de Marinebasis in Zeebrugge betekende niet het einde van een vroeg geuite wens.

Verkenningen werden gemaakt, contacten werden gelegd, gezien de specifieke omgeving waarin het gebeuren zou plaatsgrijpen besloot ik alles zelf te coördineren, te plannen en in te staan voor de uitvoering. Toch moet benadrukt dat zonder de bereidwillige medewerking van enkele militairen uit mijn vroegere werkomgeving dit alles niet mogelijk zou zijn geweest, denken we maar aan de voortreffelijke maaltijden die eerder neigden naar culinaire geneugten dan naar massaconsumptie. Een pluim voor het keukenpersoneel, altijd heb ik op hen kunnen rekenen, elf goede jaren vertoefde ik in hun midden, samen stonden we soms voor hete vuren, nooit lieten ze mij in de steek, ook nu niet. Wat ze ons opdienden was effenaf lekker, morgen-, avondmaal, kwaliteit en presentatie, zetten en afruimen van de tafels, afwas en opkuis, hun werk was af, dank voor zoveel medewerking. En dan is er nog Peter van de Bar, Annick, Rudy en Goedele die mij twee avonden bijstonden en die het mogelijk maakten dat menig pilsje getapt en gedronken kon worden, en naar het verbruik te zien was het een gezellige boel. Ook een coördinator ter plaatse was een noodzaak, mijn vriend Filip – paardenkenner, organisator van reeds tal van andere paardenactiviteiten, was voor mij het noodzakelijke ankerpunt in de basis Sijsele. De medewerking van en het blijvend vertrouwen in mij gesteld door de Korps Commandant, de Luitenant-Kolonel Stafbrevehouder Audenaert maakten deze driedaagse realisatie mogelijk.

Bleef daar nog over de uit te stippelen trajecten, trajecten die dienden aangepast te zijn zowel voor ruiters "te rikke" als voor menners. Voorwaar geen eenvoudige opdracht. Ook hier koos ik voor de weg van de eenzame ruiter die verkent, nog eens verkent en die uiteindelijk de finale knoop alleen doorhakt zonder inspraak, met weinig consultatie, enkel zich baserend op een basis van vroeger opgedane ervaring langs deze landelijke, vooral Damse wegen. Die enkel zijn partner (lees Goedele) laat delen in de vele voorafgaandelijke ritjes op zaterdag en of zondag, samen natuurlijk met Flicka en Osiris, die zonder tegenpruttelen ons menigmaal langs deze verscheidene landelijke wegen hebben gebracht.

Mocht ik hier mensen tegen de borst gestuit hebben, ze mogen het mij niet kwalijk nemen. Mijn opleiding heeft ertoe bijgedragen dat wanneer diverse meningen verder en verder uiteen komen te liggen, de noodzaak zich opdringt om te beslissen en dan met z'n allen neus in de wind en recht vooruit de enig juiste weg in te slaan en te volgen. Dank ook aan de Damse burgervader de Heer Burgemeester Dirk Bisschop, die mij ten alle tijde steun toezegde en het breekijzer was waarmede verscheidene landelijke wegen werden opengebroken.

Ikzelf heb er van genoten. Alhoewel ik niet heb meegereden ken ik de verschillende trajecten uit mijn hoofd; ook Goedele, Osiris en Flicka genoten menigmaal van de geuren en vergezichten die het landelijke Damme rijk is.

's Zomers is het heerlijk vertoeven op het terras van herberg 't Pleintje onder de kerktoren van Donk: bruine of blonde Lefte in de hand, dromend genietend van de rust en kalmte die dit landelijk dorp uitstraalt. Toeren rondom Oedelemberg, aperitieven op het Pieronzehof, bij Antoon en Iris genieten van al het moois dat niet alleen verscholen zit in de naam van dit Hof, maar ook in de ligging, kraaknetheid, gulle gastvrijheid van de bewoners, kortom een stukje paradijs op aarde. En ja Antoon, het doet mij warm aan het hart de Belgische kleuren telkens te zien wapperen aan het rode hekken ten teken van welkom, en samen met jullie te kunnen genieten van een fris biertje op uw mooi tuinterras.

Galopperen langs het Leopoldskanaal tussen Maldegem en de Damse vaart met aan de linkerzijde enkel uitgestrekt polderlandschap, hier en daar onderbroken door de kerktoren van menig polderdorp; uitrusten op de Ruitershoeve te Moerkerke, languit in het gras liggend genietend van de warme zonnestrallen, maar ook beschutting zoekend onder de bomen van dit polderlandschap, het zijn heerlijke momenten. Langzaam slenterend over het Maleveld, dank ook voor het openstellen van privégronden aan de bewoners, uitbollen in het Ryckevelde bos.

Een rustige zondagmorgen wandelen langs het Zuidervaartje, vroeger een vervuilde slechtriende beek, nu een iets properder vaartje, omgeven met riet, rustplaats van veel watervogels die paarden weleens aan het schrikken durven brengen, langzaam de torens van Damme zien opdagen aan de einder, in Damme zelf onder de kerktoren genieten van een Tijn Uylenspiegel of een Maerlandt als aperitief, wat kan een mens zich nog meer wensen!

Wij wisten het reeds lang, anderen hadden hun twijfels, maar het historisch verleden van deze weidse omgeving van Damme... de streek van Tijn, Nele, Lamme Goedzak, maar ook de streek van ondergetekende, heeft alles te bieden wat een ruiter – menner zich maar kan wensen. Landelijke wegen, aangename rustpauzes, historisch te verkennen plaatsen, ruimte en plezier.

En jawel uit de reeds ontvangen reacties dien ik te besluiten dat weeral eens de afwezigen ongelijk hadden. Groetjes

Marc

